

Fólkaflokkurin og peningavaldið

Føroya fólk hevur altíð vitað, at tá tað snýr seg um at fáa sum flestar milliónir inn undir seg og síni, so hevur fólkaflokkurin altíð ligið fremstur. Dømini eru mong um hetta.

Lat meg tí bert triva í nakað av tí, ið skrivað varð í Sosialinum dagin fyri seinasta lögtingsval. Tað er sjálvur núverandi lögmaður, sum í grein um fráfarna landsstýri og Svend Áge Ellefsen skrivur — citat: »Osmæðin hevur tú verið í luttøku tinar í figgjarnvevdini, har tú, heldur enn at fara av fundi, hevur viðgjørt mál, sum viðkoma sær sjálvum, t.d. nú um dagarnar í samband við kreppulán til Reynsatin, sum selur igjøgnum sölufelag tykkara. Heldur ikki er tað sort, at ein partur av útleiggunum og veitingunum uppi 17 milj. krónur til Giljanes beinleiðis eru komin sær sjálvum til gagns« — citat endað.

Her siggja tit vágafólk, hvussu Svend Áge Ellefsen ber seg at. Situr uttan at blunka á figgjarnvevdarfundir og jättar heilar 17 milj. krónur sær sjálvum til gagns.

Hetta er atburður fólkafloksmanna og umtáð bar teimum til, so fóru teir við øllum landskassanum. Hetta eru mennir, ið ikki unna verka- og fiski-

mannafjöldini matin í munni.

Svend Áge hevur, síðan hann kom á ting, so iðiliga reypað av, at tað tibetur hevði eydnast teimum at »blokera« hetta ella hitt sosiala tiltakið. Hesum er hesin landskassamillióningurin beinleiðis errin av. Men hvat siga tey gomlu og veiku í Vágum (slik finnst væl saktans eisini har) og tey niðurundirkomnu kring Føroya land, ið kanska hava valt henda flokk — ella fara tit framhaldandi at atkvøða fyri slíkum flokki? Eg hugsi tað ikki.

Undir borgarligu stjórnini í Danmørk gerast livikorini alsamt verri. Hesum harkalið hava Óli Breckmann og Pauli Ellefsen givið fullan og heil hjartaðan stuðul — eisini til at skerja føroysku pensiónirnar. Og tað skal verða verið enn. Sjúk og gomul, sum hava røkt fyri neyðini, skulu bara gjalda tað hetta kostar.

Hetta er gamalt og góður fólkafloks- og sambandspolitikkur, so sektin á verri stöddu medmenniskju okkara.

Eftir teirra tykki, er tað frekleiki við lit, at taka sosialar veitingar uppá tungu og verri átti at verið við svimji- og ítróttarhallum og líknandi tiltøkum til felags gagn. Hetta er jú beint tvørtur imóti sunnum frælslyntum fólk-

flokspolitikki. Av fólkafloksaðum kann tað tí neyvan vera, at bæði Tórshavnar- og Klaksvíkar býráð hava fingið sínar ítróttar- og svimjihallar. Heldur man tað vera av javnaðar- og tjóðveldistrýsti. Nei, sambært fólkaflokkini, ið to ikki vil vita av tí almenna, eiga hesir kortini, stjórnarnir og reiðararnir, fólksins pening ella landskassan einsamallir.

Dømi um kapitalistin Svend Áge Ellefsen, sum á figgjarnvevdarfundir uttan at rodna jättar egnum fyrítaksemi heilar 17 milj. krónur, er so sigandi og óhugnaligt, at fólksins fatan av hesum flokki ikki kann vendast til tað fræggara í bræði.

Nei veljarar í Vágum og um landið alt, vendið slíkum monnum bakið og fylkist um demokratisku javnaðarhugsjonina hjá flokki okkara. Tá stuðla tit øllum í hesum samfelagnum — eisini tey veikaru og onnur, ið fólkaflokkurin til allar dagar hevur og vil meinskast við.

Tit gjørdu tað til seinasta val, gerið tað enn dyggari til tað komandi. Visið teimum, hvar skápið skal standa.

Vágamaður

Er fjøldin av Føroya tjóð kristin?

Harra blaðstjóri! Undirritaði fari at biðja um innivist fyri nøkrum av minum persónligu hugleiðingum.

Tað skal so avgjört ikki kunna kastast »Sosialinum« fyri, hetta eg fari at nerta við. Eg haldi meg eisini eiga skrivfrælsi.

Nú eitt kveldið seinrapartin í vikuni hevði P. M. Rasmussen, fyrrv. prestur eina frágreiðing í Útvarpinum. Tað viðviki alt »Fólkakirkjuni« ella rættari »Statskirkjuni«. Lat meg fyrst siga honum takk fyri upplesturinn. Har kom nakað av tí, ið eg í hvussu so er ikki visti áður.

Sjálvandi hevði tað verið best um ein hevði tílikt fyri sær á prenti.

Men — men, eg haldi meg eisini ørminnast, ein fyrestur fyri, eg haldi árum síðani um kirkjuna. Tá í hvussu so var, komst mær okkurt líkaframt komiskt ella bæði láturligt og grátuligt. Tað, sum eg her og nú ætlaði at umrøða, skal ikki hava adressu til nakran ávísan av okkara æraðu prestum, men allar sum ein. Sum ein higartil vanligur kirkjumaður eri eg ikki í øllum, sum prestar fram-

bera, samdur við tykkum.

Tað er mangt og hvat eg ikki fái at rima við Bibliuna. Hetta eri eg ógvuliga harmur um. At ganga í kirkju og noyðast at góttaka nakað, í móti beturvitandi, tað má kallast fyri synd í ólukkum máta. Tað var tað, ið Jónas fall fyri. Hann vildi ikki fara, har Harrin hevði biðið hann fara.

Satt at siga, fall tað mær fyri bróstið, tá ið M.M.R. segði nakað soleiðis, at kirkjan var eins og ein ramma uttan um eina heild. Tað vil siga, at har var rúmsamt, høgt til loft og vilt til veggja.

Eftir hesum at meta, fari eg betur at skilja allan verðins larm og ólótir.

Vit høvdu seinasta friggjadag Allahalgannadag. Hvørt flagg í landinum á hálvari stong. Fyri at minnst teir (tey) ið havið hevur tikið millum ár og dagar.

Heldur ikki hetta kveldið kundi sleppa, uttan dans og ólótir. Útvarpið vildi spreingjast av lýsingum.

Hetta er ein meinigheit, sum tit prestar eru seyðamenn fyri. Hvar er logikkurin? Tað dugir litið, at práta um ein goðan seyða-